

IV 57

Kapitel

L. BLOM

G. W. EDLUNDS
FÖRLAGSÅKTIEBOLAG
HELSINGFORS

arkivet

DIKTER

TILL MINNE

AF

ETT LIF

HELSINGFORS
G. W. EDLUNDS FÖRLAG

Pris 1 F.mk.

IV b7

Blom
Kapsell

L. BLOM.

DIKTER.

TILL MINNE

AF

ETT LIF

HELSINGFORS
G. W. EDLUND

ÅBO AKADEMIS BIBLIOTEK

1420419748

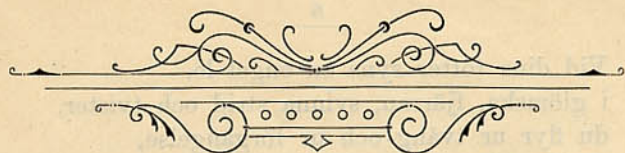
Helsingfors
Osakeyhtiö Weilin & Göös Aktiebolag
1896

Härmed lemnar jag i allmänhetens händer ett dikt-
häfte, hvars ändamål är såsom titelbladet angifver. Af
dessa stycken infördes det äldsta, *Svalloågen*, af Prof. C.
G. Estlander för flere år tillbaka i Finsk Tidskrift. Under
den nuvarande redaktionen ha i samma tidskrift ingätt
dikterna: *Diabolus*, *Skogstrakt*, *Philosophia*, *Välkommen
glädje!* *Hopp*, *Kärlek*, *Höst* och *Nocturn*. I tidskriften *Hem-
met* och *Samhället*: *Midvinternatt*, *Kom!* *Tröst*, *Maj*,
Strömoln, *Vid hafsbandet*, *April 1890.*, och i *Kalender* utg.
af Svenska Folkskolansvänner: *Friskt mod!* samt *Guds
frid, godt folk!* —

Helsingfors, den 3 Oktober 1895.

L. Blom.

Nocturn.

Tornurets dofva slag, de tala så:
Nu är det midnatt, nu må hem du vända!
Vill du dit upp till ljus och frihet gå? —
Tag på dig mod, du står vid lifvets ända!

Hvad prakt af solar i det djupa blå,
hvad sjärnor, som sig där i glädje tända!
Ja, det är tid, nu må ditt hopp du nå, —
all lifvets sorg skall där till gagn dig lända.

Tornurets dofva slag, så tala de,
jordhöljet faller samman, bubblan brister,
lifsbubblan skör af oro och af ve,
han, döden, är ej skräckfull dock, ej bister.

Vid dina fötter syns en engel le,
i glömska, fjärran, svinna strid och tvister,
du flyr ur tvång och ur förgängelse,
stofthyddan visst du utan saknad mister.

Och så förklinga de, tornurets slag.
En ljudvåg ännu genom rymden tränger.
På bädden ligger blekt ditt forna jag.
Men midnatt kvar utöfver jorden hänger.

K o m!

Kom, milda vind, från söderns trakter varma,
kom, sol, så strålande och drifvan smält!
Värm jordens barn, de halft förfrusna arma,
låt sommar le i gröna skördefält!

Kom, våg i skum, mot hafvets strand dig kasta,
räck, vildmark, ut din famn af liljor full!
Kom, ödla kvick, en stund i sanden rasta,
kom, grässtrå, spira upp ur fuktig mull!

Kom, fågel, sjungande om sköna länder,
kom, sky så ljus, så lätt så frisk, så ren,
i blåa rymden fridsamt framåt segla!

Kom, näckros, dig i bäckens vatten spegla,
kom, ekorr', hoppande från gren till gren,
kom, sommar, blommor strö med fulla händer!

En stormil plötsligt genom nejden ryter
och bakom skyn försvinner månens skära,
till dalen klagoljud hörs nordan bära,
en hagelskur mot bärigen starkt sig bryter.

Nu dalen ligger mörk, helt mörk, förgäten,
liksom för evigt sjunken djupt i hafven,
men blott för någon tid i natt begrafven,
i klyftan gästen ler en stund förmäten.

En gång skall vårsol likväl härlig skrida
häröfver, lysa dalen med sin fackla,
de höga bärigen is skall maktlös vackla
och droppvis smälta, ned i dalen glida.

Och dalens branter sig i färgprakt kläda,
och sunnan smyga ljuft till dalens, sköte
och näjden gå sin sommar sällt till möte —
i rymden fåglaskaror sänger kväda.

Midvinternatt.

Bärglandskap, som mot himlen djärft sig höjer,
och nedanför, i dalen, skymning, dvala,
en tystnad djup, som har sitt sätt att tala
och månens skära, som där ofvan dröjer.

Och skuggor, som kring bärigen rolöst sväfva,
och gästar, som i klyftors djup sig gömma,
och dunkla furor, som på branter drömma,
här syns ej något menskligt väsen lefva.

Men vinterkölden skärper till, den bistra,
likt iskupoler bärigen höjder glänsa,
en hotfull sky vill himlens blå begränsa,
på norra hvalfvet än små stjärnfall gnistra.

Då, tar du afsked, tyngd, ur hjärtats kammar. —
 Hvem är som vaktar skogens dunkla bo? —
 Dröj, vandrare, en ängel där ger ro,
 på mossväxt mjuk, bland höga ungrädsstam-
 mar.

I Februari.

Ur vida ängder utgår vårlig dimma,
 en tystnad råder djup i enslig lund,
 i öster tränar matt en morgonstrimma,
 men skymmes åter bort i nästa stund.

En aning hviskar: vår! och vår vill vakna
 på nytt till lif i denna dal af snö,
 de skola krönas, skogens toppar nakna,
 och sol och sunnan marken blomsterströ.

Och dessa drifvor, nu likt svepning bleka.
 de skola ena sig till vårbäcksbrus,
 en yster fågeltropp i rymden leka
 och kvittra ljuft ackord till skogens sus. —

Men hvad han, hviskar intet öra när,
han hviskar det för skyar, dystra, mulna,
för trädens blad, som falla af och gulna,
för slokig hängbjörk, som vid bäcken står . . .

Lef väl, du trakt, af ingen hittils känd,
blott sedd i stjärnklar natt af drömmarns blickar,
han, drömmarn, dig en vänlig hälsning skickar,
till gengäld milda drömmar honom sänd!

Skogstrakt.

Igenom skogen porlar friskt en bäck,
en hängbjörk där sig lutar öfver randen,
grönt gräs i skuggan döljs för sommarbranden,
sol skimrar fram igenom yfvig häck.

Ei syns ett spår af någon mensklig fot,
i fuktig mossa tyst en groda hoppar,
på ek och vide glindra klara droppar,
ej glädtigt skratt här hörs, ej klagan, knot.

Här år på år förgå i tystnad — blott,
hvem vet hvad stormen dock i svärmod hviskar,
när höst det blir och grymt han träden piskar
och blåa etern skymt af duskigt grått.

Varning.

Om på din broders tröja en fläck du ser,
ej skynda, genast, tanklöst det att röja,
    hvar den sig, ter,
och stolt din egen fläcklöshet berömma,
    törhända att,
din broder denna smälek ej skall glömma,
    ja, att han gladt,
dig engång samma tjänst vill göra,
vänd då ej skamsen till, min vän, ditt döfva
    öra!

Diabolus.

Bland blomsterhäckar han sig ofta döljer,
krumbuktar sig där solen vänligt leker,
i armods fjät han falsk och listig följer,
den ädle med försätlig hand han smeker.

Då något skönt i dagen härligt träder,
i raseri han dy omkring det stänker,
han hväser, spyr ut gift och grymt sig gläder,
då skuldlös man han störta kan med ränker.

Förvisad ifrån himlens näjder ljusa,
han rastlöst, fridlöst kring på jorden drifves,
med irrbloss menskors barn han lyckas tjusa,
han söker brottets nästen, där han trifves.

Och hvart han än må styra dystra färden,
en vänkrets finner han, ett följe troget,

som kval och splittring utsår här i världen,
ett sällskap till hans verktyg passligt, moget.

Finns det en makt, som honom kunde kedja?
Jo, en, som öfverskyggar alt och alla,
den makt, som bistår, då vi ödmjukt bedja,
högt må den maktens lof på jorden skalla.

Guds makt. Hvem kan mot denna makt sig
sätta,

Guds makt, tveäggadt svärd, som väldigt flam-
mar,

Guds makt, som skydda skall det evigt rätta,
mot honom, fursten, som från afgrund stammar:

Världshärskare, din spira ligger bruten
och dina anslag måste sönder springa,

ty du af livvets Herre blef förskjuten,
ditt välde under sitt han mäktar tvinga.

Gå, gör det onda följ din vilda lystnad,
Guds makt dig bringar sist till evig tystnad.

Tröst.

Förborgad sötma bor i smärtans bägar',
en stenig stig bär fram till jämna vägar,
månskifvan lyser klart, när mörk är natten,
sin bild ser stjärnan bäst i dunkla vatten.

Åskdigra dagar föregå de sälla,
i öknen finns oas med palm och källa,
det är på storm som lugnet säkrast följer,
en sköflad lund på nytt med blad sig höljer.

Uppröddjad teg kan ensam gifva gröda,
ej någon lön förutan arbetsmöda,
utöfver livvets elf du måste glida,
om in i dödens dal du sist vill skrida.

Skin morgonsol!

Skin, morgonsol, på enslig kyrkogård,
smält vinterns täckelse, det ängsligt bleka,
på kullarna låt dina strålar leka,
förgyll med skimmer mildt hvar minnesvård!

Skin, morgonsol, här trygt ett stoft kan bo,
kring grafvarna små, glada fåglar kretsa,
här syns en katt en vilsen råtta hetsa,
men, Gud ske lof, det stör ej död mans ro!

Skin, morgonsol, så vänlig, ljus och, glad
på rimfrostklädda häckar, buskar, stenar,
på dessa namn, som glindra rad i rad,

skin, morgonsol, ned på de dödas stad,
i världig glans på rönnens kala grenar —
behäng dem snart med klasar och med blad!

En dröm.

Mig tycktes döden tog mig fatt
och skumt mitt öga blef,
och rundtom mig var senhöstnatt
och söndrad tidens väf;
och mina känslor, tankars tal,
mig summo kring, likt skal.

Men nära, vid min sida, log,
Guds, Son så mildt, så skönt;
han, som på korset villigt dog —
ett offer, törnekrönt; —
och sade: tag min ledning mot,
räds ej för dödens hot!

Vid dessa ord en stråle klar
sig genom natten bröt

och strax min ängslan svunnen var,
 en stilla ro jag njöt:
 Välsignande den Högstes namn,
 jag gömdes i Hans famn.

— — — — —
 Jag vaknar, rägn mot fönstret slår,
 det blixtrar, åskan går.

Du och jag

af

GEIBEL.

Öfvers.

Jag stormen är, som utåt nordnen far,
 du hafvets ro, belyst af månen klar,
 hvad är hos oss som någon samklang har?

Du strålen är som liljans kalk berör,
 jag haglet, hvilket molnet ur sig strör,
 o, klyfta djup, som mellan oss sig gör!

Jag flyktig, vild, här nere dyster gäst,
 du som en ängel mild, vid jorden fäst',
 nu, kärlek, røj, att du dock makt har mest.

Tills nordan henne slet i girig lystnad,
och kölden henne lugn och stelhet gaf —
blek vallmo, tynande på sandig graf,
och ljuf viol i skogens djupa tystnad.

Men annat blomsterlif ur mullen, gruset
skall vakna leende, när det blir vår,
när kvittret blir till sång i skogens snår,
och öfver jorden strålar eterljuset.

Förbidan.

Finns någon tröst? Hvad svar ger all naturen?
Ett litet kvitter hörs ur skogens snår.
Säg, kan det båda att det än blir vår?
Helt visst! Re'n smeker sunnan fångselmuren.

En suck vill fram ur bröst, där vinterdvala
förkväft all längtan, hvarje glädjeslag,
i rymden märks en värlig skiftning svag,
de höga bergen skymta fläckvis kala.

Och vissna' strån från sommartid förfluten,
förmultna viljelöst i halfsmält snö,
den blomstervärld, som tvangs i svårmod dö,
af höstens slagg och regnmoln nederbruten.